

НОВОСТНИЦА СУЊИЦА

Iza 7 žutih brda i 3 ljubičaste planine. Iza zelenog jezera i šarenog mora postoji gradić po imenu Mali Grad.

Mi smo djeca toga grada i došli smo vam ispričati što nam se dogodilo tako da se to ni vama niti bilo kome drugome nikada ne dogodi.

U našem gradu uvijek ima više zabave i zbrke nego bilo gdje u svemiru.

Tu dolaze sve dječje mašte i želje.

Naš grad je veseo i sretan jer nas čuva naša hobotnica Sunčica. Ona je naše sunce!

Svaki dan je sretno i veselo izlazila veseljeći se susretu sa nama.

Mi smo joj pjevali pjesmice i pričali priče o suncu i onda bi ona sve jače sjala.

MARKO: Slušajte i gledajte što se meni jednom dogodilo. Ja, inače, jako volim sunce.

I ja, i ja, i ja!!!

MARKO: Dobro svi ga volimo. No, baš onaj mjesec koji je najtoplji, meni je bio najgori.

Dok sam se igrao sa svojim prijateljima, paš sam i slomio nogu. „Marko je slomio nogu“ povikala je moja mlađa sestra Ana. „Marko je slomio nogu!!“ Mama je odmah pozvala hitnu, a tata me je tješio.

Kada je hitna stigla ja sam plakao, no ne zbog noge, već zbog toga što su cijeli mjesec morati ležati u kući.

Na svu sreću, moji prijatelji Šun, Julia i Lucija su to čuli i odlučili mi pomoći.

Od kartona su napravili sunce, a zatim ga naslonili uz ventilator.

Nakon što su uključili ventilator, pustio sam suze radosnice.

I tako se cijeli mjesec u kući naziralo lijepo i bistro sunce.

No jednoga danja hobotnica Sunčica je prestala sjati. Cvjetovi su venuli, ptice prestale pjevati i dječji smijeh je utihnuo. Odrasli nisu bili tužni, samo su se ljutili na hobotnicu Sunčicu. Samo smo mi djeca shvatili veliku tugu našeg sunca. Svi smo se pitali što se dogodilo. Gdje je nestalo sunce? Jedino rješenje je bilo da ju pronađemo, ali gdje? Onda se nekto sjetio da pozovemo detektivke sirene. One nam jedine mogu pomoći, ali najprije treba dozvati njih. I povikali smo. Sireeeeee!!! Sireeeeee!!!

ZELENA: Evo nas. **NARANČASTA:** Šta se derete. **LJUBIČASTA:** Pa nismo gluhe. Drage sirene nestalo je naše sunce, naša hobotnica Sunčica. **ZELENA:** Pa nismo niti slijepi. **NARANČASTA:** Vidimo da je nemam i da je sve mračno. **LJUBIČASTA:** Rako vam mi možemo pomoći? Tako da ju pronađete. **ZELENA:** U redu. Gdje ste ju zadnji puta vidjeli? Gore gdje je uvjek i bila. **NARANČASTA:** Rako izgleda? Pa kao hobotnica, ali i kao sunce. **LJUBIČASTA:** Da li je imala nekih neprijatelja? Ne hobotnici Sunčicu svi obožavali. Ona nam je davala život. **ZELENA:** Onda je to stvarno nezgodna situacija. **NARANČASTA:** Moramo ju hitno naći dok Mali Grad nije skroz nestao. **LJUBIČASTA:** Čuvajte se, mi se brzo vraćamo sa vašom hobotnicom Sunčicom. Hvala vam sirene. Požurite nam Sunčicu. **ZELENA:** Sad kad smo same, moram vam priznati da nemam pojma odakle da počnemo tražiti tu hobotnicu?! **NARANČASTA:** Ali moramo ju brzo naći! **LJUBIČASTA:** Inače će nestati Mali Grad! **ZEC:** Dobar dan sirene. **LJUBIČASTA:** Dobar dan, tko si ti? **ZEC:** Ja sam zec listonosha i donosim pismo koje je naslovljeno na tri sirene. Tražim vas cijeli dan i već sam mislio odustati kad ste mi se stvorile u vidokrugu. **LJUBIČASTA:** Pismo za nas? **ZELENA:** Pa tko bi nama pisao? **NARANČASTA:** Daj to ovamo. **ZEC:** Polako, polako najprije morate potpisati da ste primile poštu da ne bi poslje bilo nismo znali. **NARANČASTA:** Dobro zec dosadaš si. **ZELENA:** Gdje treba potpisat? **LJUBIČASTA:** Vidiš da nam se žuri. **ZEC:** Pa gdje gori. **LJUBIČASTA:** Nigdje, u tome i je stvar. **ZELENA:** Nestalo je sunce! **NARANČASTA:** I mi ga moramo pronaći. **ZEC:** Ups, onda oprostite što vas zadržavam. Evo vašeg pisma, a ja moram dalje, jer me čekaju drugi kojima nosim poštu. Pusa cure.

TRI SIRENE: Bok zec. Da vidimo što piše;

„Drage sirene pišem vam jer ste vi jedine koje možete pomoći meni i Malom Gradu. Ja sam hobotnica Sunčica i izgubila sam svoju moć jer sam ostala bez energije kojom su me hranjila djeca iz Malog Grada. Oni su meni stalno pričali priče o suncu i druge priče i time me hranili. Malo po malo, prestajali su mi pričati priče, a prestali su i čitati knjige i ja sam ostala bez goriva, a oni nisu ni primjetili da više nemaju maštę. Jedino kako mogu spasiti mene i sebe je da ispričaju šest što ljepših priča, tako da se mojih šest zraka, to jest krakova, opet nadvije nad Mali Grad i da opet svi zajedno lijepo živimo. Budući da su ostali bez maštę, potražite priče u polju, moru, na rivi, na komiju, plaži i na nebnu.“

Za 3
Sirene

Stanovnici Malog Grada
Slušajte nas dobro sada

Hobotnicu našli nismo
Ali smo dobili pismo

Pismo šalje hobotnica
Vašeg grada sijalica

Sve vas voli i pozdravlja
Ali i zahtjev postavlja

Da bi opet mogla sjati
I život vam nazad dati

Treba joj energije
Da može sjati kao prije

Energija su vaše priče
Koje hrane njeni biće

Zato sad nek vaša mašta
Počne mislit al ne svašta

Za svaki krak po priča jedna
Lijepa i Sunčice vrijedna

Tko će naći priču bolju
Na Ageru – našem polju

Sunčici je dobra fora
Izvuč priču i iz mora

I na rivi priču nađi
U kominu sad se snadi

Na plaži se kupamo
Ali i priče pričamo

I još nam sad jedna treba
Ta nek dolazi sa neba

GRADSKO DIJETE: Jednog jutra dok je svatko obradivao svoj komad polja ograđen suhozidima začuo se jedan zvuk koji para uši. Ja sam bila u polju sa njenom i kako sam se uplašila, a ono me samo pogladio po glavi i nastavio kopati i razgovarati sa susjedima iz okolnih polja, dok sam se ja igrala sa krumpirima. Svaki krumpir je bio drugi susjed sa kojim je ono razgovarao, a najveći krumpir je bio moj ono Matija.

NONO: Pomaže Maroje, je ti čo u poje?

MAROJE: A imo levonde, a i masline bi moglo rodit ovoga godišća. **GRADSKO DIJETE:** Ja sam tada opet začula onaj strašan zvuk i primila se njenou za ruku, a on me je opet samo pogladio po glavi. Tada je ono počeo priču sa susjedima. **NONO:** A spominjete se vi onega godišća kad je Đujetu naresa oni veli kompir.

MARIJA: Rako se nebi spominjala.

VINKO: Tri doña smo ga izvukuvoli vonka.

KATICA: Je, je to je bi kompir.

MARIJA: Cili se Paiz mogu naist od njega.

NONO: Niko mu ni virovo kad nos je duoša iskat ruke za izvuč kompir.

MAROJE: Jo son mu se parvi nasnijelo u mustač, al kad son duoša u poje imo son čo i vidi.

VINKO: Niko ni imo toliškega maškiha za ga potkopat.

KATICA: Rukam i smo zemju kopali.

NONO: A onda je duoša stori Fobe sa jednou bijon.

MAROJE: Je, je, a svi smo ga čudu gledali i peñsali ča će mu bija, al ko bi se usudi Fobetu čo prigovorit.

MARIJA: E, a onda je zadi biju u zemju i potega je put duol i poče je izahodit vonka tin kompir nad kompirima.

NONO: Je, onda smo biju gurali put duol i privukuvoli prema zemji tri doña dok ni cili izoša vonka.

GRADSKO DIJETE: Opel je zazvučalo tako da više nisam mogla izdržat i pitala sam njenou što je to i da se jako bojam toga strašnog zvuka, a svi su se počeli smijat. Ono me je opet pogladio po glavi, a jedan krumpir, to jest, susjed je rekao.

MAROJE: A to su ti dica iz groda moj Matij, ne poznaju već ni tovara.

GRADSKO DIJETE: E sad kad sam saznala da je to magarac, bilo mi je puno lakše i mogla sam mirno razmišljat o tome ogromnom krumpiru.

NARATOR: Bila jednom jedna mala riba. I plivala je riba, i jela je riba i spavala je riba. Mala riba se družila sa malom škarpinom koju je spasila iz potopljenje stare galije i od tada su najbolje prijateljice, a živjela je sa bakom skušom. Jednog dana dok su mala riba i mala škarpića čekali red za kruh kod pekara grđobiće, došao je dobar prijatelj male ribe dupin i rekao im.

DUPIN: Sutra se u petom zaljevu sjeverozapadno od vašeg održava velika fešta. Dođite biti će jako veselo.

NARATOR: I otplivao je dalje. To je došta daleko, pa je mala riba došla do kita.

MALA RIBA: Ej, kit možeš li sutra prebaciti sve ribe koje bi željele ići na feštu i vratiti nas nazad. Imaju puno stari riba kojima je teško tako daleko plivati.

KIT: Nema problema mala ribo. Ti si meni toliko puta pomogla da je ovo kap u moru. Dolazim sutra u devet po vas, a povratak je u pet. **MALA RIBA:** Super kit puno ti hvala.

NARATOR: I mala riba je tada napisala plakat i stavila ga na oglasnu ploču tako da sve ribe znaju za feštu. Sutradan ujutro skoro cijeli zaljev je došao sa pripremljenom hranom i pićem i ušli su prostranu i udobnu kitovu utrobu te krenguli na put. Nakon otprilike sat vremena vožnje kit ih je iskreao i rekao da budu točno u pet na istom mjestu. Tada je krengula luda zabava. Male ribe su se zabavljale na vrtuljku, trambulinu, ljljačkama, toboganimu i tako dalje dok su stare ribe jele u restoranima i plesali. U pet sati svi su došli na mjesto gdje su se trebali naći sa kitom. Svi osim male škarpiće. Mama i tata škarpića su se jako zabrinuli i pitali malu ribu.

MAMA ŠKARPINA: Pa gdje je naša mala škarpića.

MALA RIBA: Ne znam. Mislila sam da je sa vama.

TATA ŠKARPINA: A mi smo mislili da je sa tobom. Molim vas da nas pričekate 15 minuta. Ako se do tad ne vratimo idite.

NARATOR: Nakon 15 minuta pojavila se mama škarpića no tate i male ribe još nije bilo. Za koju minutu došao je i tata, ali sam pa su se svi nadali da će se mala riba vratiti sa malom škarpinom. I tako je i bilo.

TATA I MAMA: Pa gdje si ti ljubavi naša?

MALA RIBA: Pustite ju da se razbudi. Toličko se umorila od igranja da je zaspala u jednoj rupi u stijeni, tako da sam ju jedva našla.

KIT: Bravo mala ribo. Ajde upadajte i žurimo. Već kasnijem.

NARATOR: I tako je još jednom sve sretno završilo zahvaljujući maloj ribi.

RIBLJA FEŠTA

NARATOR: Jednoga danja ispred slastičarnice je kao i obično bio dugi red jer sva djeca obožavaju sladoled.

SLASTIČAR: Sladoled, sladoled, čokolada, vanilija.

NARATOR: U brzini dok je dijelio sladoled slastičaru je na pod ispaо jedan kornet. Taj kornet je bio jako tužan jer nije bio sladoled, ako nema kuglicu, a on je silno želio biti sladoled, pa je krenuo po rivi u potrazi za kuglicom. Tako je nabasao na jedan okrugli kamjen.

KORNET: Molim te uskoči u mene pa da postanem sladoled.

KAMEN: Ha, ha, ha pa ne možemo mi biti sladoled kad sam ja kamjen.

KORNET: Ma pokušajmo.

KAMEN: Dobro, pokušajmo.

NARATOR: I kamjen je ušao u kornet i krenguli su šetati rivom. Prvo dijete koje ih je vidjelo reče svojim prijateljima.

DIJETE 1: Gledajte onu glupost. Kamjen u kornetu. Pa tko bi to ikada polizao.

KAMEN: Jesam ti rekao. Idem ja dalje sjediti na rivi dok me netko ne šutne do drugog mjesta.

NARATOR: I kornet opet je ostao sam i tužan. No, dok je tako tužan šetao rivom sa jedne terase je doletjela narančasta ping-pong loptica i uletila u kornet.

KORNET: Juhu, končano sam postao sladoled. Sada samo moram čekati da me netko poliže.

NARATOR: Uto evo jednog djeteta.

DIJETE 2: Oho vidi sladoled. Idem ga polizati.

NARATOR: No kada je dijete podiglo sladoled ispala je ping-pong loptica i dijete je bacilo kornet i potrčalo za ping-pong lopticom. Tužni i osamljeni kornet je paо pored kutije na kojoj su djeca prodavale školjkice na rivi. Između školjkica bila je i jedna kućica od morskog ježa oguljena od bodlji i kornet pomisli.

KORNET: Vidi, vidi možda bi mi to mogla biti kuglica.

NARATOR: Nekako ju je dogurao i ubacio u sebe a djevojčice su ga ugledale i rekle.

DIJETE 3: Ej, gledajte ovo izgleda kao sladoled a meni se baš jede sladoled. Dosta smo zaradili danas pa imamo dovoljno za sladoled.

DRUGA DJECA: Jupi, idemo.

SLASTIČAR: Sladoled, sladoled, čokolada, vanilija.

NARATOR: Kornet je odskakutao za njima a pored slastičarne je jedan dječak također prodavao školjkice ali nije još ništa prodao tako da nije imao za sladoled pa je samo tužno promatrao djecu kako ližu. Kornet je stajao ispod slastičara baš tamо gdje mu je bio i ispaо i u brzini je slastičaru opet nešto ispalо, ali ovaj put kuglica sladoleda od čokolade. Kornet ju je uspio uloviti i ponosno došao do tužnog dječaka koji sada više nije bio tužan.

DIJETE 4: Juhu sladoled i to baš onaj koji najviše volim – od čokolade.

Slasticarna - SUNCICA

NARATOR: U starom komoru, na starom stolcu, drijemala je sjeda starica. Nikada se nije udavala i nije imala djecu, tako je već godinama živjela sama. Kako je bila jako stara i ruke su joj se jako tresle nije više ništa ni kuhalo. Živjela je na kruhu i vodi. Sanjala je o finim varivima koje je nekad znala kuhati, ali se nije usudila jer bi joj sve ispadalo iz ruke i mnogo puta se znala opeći na vatru iz svoje peći.

Jedno popodne dok je tako drijemala u njenom komoru nekim čudom sve je oživjelo.

Stari lođac otreso prasini sa sebe i naredio drvima da udu u peć. Drva su u taj tren poskočila i u peć se natrpala.

Vatra se sama od sebe upalila i tiho uzdahnula: "Joj kako dug u ovoj peći nisam gorjela". Peć se zarumjenjela od sreće: "Hajde stari lođče, što čekaš. Natoči u sebe vodu i dolazi ovamo". "Evo me stara pečurić, samo da pozovem povrće iz vrta da se u mene utrpa". Povrće kad je to čulo, iz zemlje se izvlačiti stalo i od zemlje se ostrugalo. "Evo nas, samo da se operemo", rekla je mrkva. U tom trenu nož je iz ladice iskočio: "Ne, briňite tu sam ja da povrće nasjeckam".

I kad je povrće nasjeckano u lođcu završilo, lođac je veselo na peć skočio.

Vatra u peći pucketala je od uzbuđenja, dok se povrće u lođcu razigrao krčkalo.

I kad je varivo bilo skuhan, tanjur se oglasio: "Hej društvo i ja sam tu. Stižem na stol, još samo da žlicu pozovemo".

Žlica nije dugo okljevala iskočila je iz ladice pravo na stol pored tanjura. S

tol je radosno zaškripao: "Hajde lođče stari na mene se postavi, varivo je gotovo".

Nije lođcu trebalo dva puta govoriti, na stolu se stvorio i iz sebe zamamao miris širio.

Vatra se ugasila, stara peć tužno uzdahnu i dubokim snom zaspala.

Sve se u starom komoru smirilo samo se opojan miris variva sve više širio. Dok nije do staričinjih nosnica došpio i time ju probudio. Starica je u čudu gledala i mirisala. Nikako se čudu nije mogla načuditi. Pred njom, na stolu, lođac pun variva, tanjur i žlica.

Iz komora je izašla i susjeda na večeru pozvala.

Već dugo tako sretna nije bila.

NARATOR:

U uvali maloj, tik do jednog na obali bora, u plićaku, spazio sam o' podnevnu nekog stvora. Čudan svatić to je vrlo. Nema kuću, nema stan, ni namještaj, a ni štramac, pa ga složno svi uz more jednostavno zovu "samac". Iz svoje je u najmljeđe kuće promatrao golače kupače, pa siromah pomislio da su oni beskućnici kao i on, te da svoje kuće svlače. Odlučio odmah da će, jer ga naglo obuzela samotnjaka tuga, pronaći sebi na tom žalu nekog dobrog druga.

SAMKO:

Odbacit će ja sa sebe tu pretešku kuću laži, pa će i ja danas okupat se, i pronaći prijatelja, na prelijepoj ovoj plaži...

NARATOR:

I učini jadań tako, ne misleći da bi njega guluždravca, rad nepažnje ugaziti mogo svatko. Stotine su bosih nogu pored njega protrčale, od brojeva gorostasnih, do stopice dječje male. Uzalud je dovikivo - "Alo, vaš sam, samac kao i vi", al' spoznade samo jedno, da ga nítko baš ne šlivi.

SAMKO:

Svih mli algi i meduza, i zelenih morskih trava, valja meñi hitro bježat, da se spasi živa glava. Brzo kući, pa nek moja ona nije, razum kaže bez odgode, dočim prije.

NARATOR:

Ali avaj! Neće ić' baš tako glatko, jer nesreću prati druga, to bar znaće mudar svatko. Dva su vala, šaljvčinje, odgurala kućicu mu u duboko more, pa sad biraj ili noge, il' ambisi, nit sam ne znaš što je gore.

SAMKO:

Oj' kućico moja draga, što je vali meñi skriše, gdje si, da si, kad te nađem, napuštat te neću više.

NARATOR:

Ode kuća s valovima, pa ju jadań posvud traži, hoće li je pronaći, ne znam, ali više nikad neće, zareko se, primirisat onoj plaži.

Na plavom nebnu iznad otoka Hvara našao se bijeli, sunčem obasjan oblacić. Plovio je nehom i plovio, i odjednom ugledao nju. Ona je bila tako lijepa, i svojim prekrasnim ljubičastim mirisnim cvjetićima privlačila sve leptiriće i kuke pa tako i našeg bijelog sunčem obasjanog oblaka. Svakog danu bi se lijepo pozdravljali.

OBLAK: Dobro jutro.

LAVANDA: Dobro jutro.

OBLAK: Dobar dan.

LAVANDA: Dobar dan.

OBLAK: Dobra večer.

LAVANDA: Dobra večer.

A onda jednog danu lavađa ga je prestala pozdravljati.

OBLAK : Dobro jutro. Dobar dan. Dobra večer.

Nije znao što da učini da ga prelijepa lavađa primjeti. Stajao je na istom mjestu nekoliko dana kako bi ju mogao svakog danu promatrati. Nakon nekoliko dana primjetio je kako lavađa nije toliko sjajna, već je postala suha no oblačiću se ona i dalje sviđala. Zato mu nijem mogla odgovoriti. Sunce je žarilo sve više, ali kiše niotkud. Pokušavao je svojim snagama kiše zaliti lijepu lavađu, ali to mu nije uspijevalo jer on je ipak samo mali bijeli oblačak. Odlučio je pozvati kišne oblake, no nažalost oni su već daleko oputovali zalijevati ostale krajeve svijeta. Bio je jako tužan sve dok nije susreo povjetara, koji mu je rado želio pomoći. Pozvao je njegove kolege, također bijele oblačke.

OBLAK: Pomozi vjetre, dovedi mi rođake da mi pomognu.

POVJETARAC: Dobro oblačiću. Hitam po njih za tvoju ljubav zbog tvoje ljubavi.

Dočim su saznali za oblačkovu nevolju dojurili su iz Šibenika ravno na Hvar kako bi mu pomogli.

Udružili su snage, glasno zagrmjeli iako su bijeli, a ne oni kišni obaci. Lavađa podigne svoje cvjetice i s veseljem dočeka sviježe kišne kapi koje su ju uz nasušnu vodu, tažile i ljubavlju bijelog oblačka.

OBLAK: Dobro jutro.

LAVANDA: Dobro jutro.

OBLAK: Dobar dan.

LAVANDA: Dobar dan.

OBLAK: Dobra večer.

LAVANDA: Dobra večer.

HOBOTNICA: Draga djecu hvala vam što ste me oživili. I vama sirene puno hvala na pomoći.

ZELENA: Ništa, nista. Mi volimo pomagati u nevolji. Takve smo vam mi sirene.

NARANČASTA: A vi djeco sada pazite da vam Sunčica opet ne ostane bez energije. Pričajte joj nove priče.

LJUBIČASTA: Čitajte knjige pa čete naći puno novih priča.

Draga naša Sunčice
Što nas uvihek grijes
Pričat ćemo pričice
Da se s nama smiješ

Nikad više nećeš
Ti ostati sama
Kud god da se krećeš
Biti ćeš sa nama

Hvala vam sirene
Što Sunčica sije
S vremenom na vrijeme
Dodite da i vas grije

Hvala djecu Malog Grada
Pozdravljam vas mi sada
Idemo sad u bazeň
Takve smo vam mi sirene

Juhu naša hobotnica
Veselo nam sjaj
Našu dragu Sunčicu
Puno volim ja, i ja, i ja, i ja...

K R A J

Nacrtaj svoju priču

Premda priči koja je izasla iz glava djece „Malog grada Farosa“ nastala je slikovnica u hladu prekrasnog dvora Marijke Radež u Dolu Svetе Marije. U tehniци zvanoj „sve što papir može podnijeti“ veća djeca su oslikavala pozadinu na kartonima dimenzija 100/70, a manja crtala na papirima od kojih se poslije slagoš kolaž po pozadinama. U cijelu stvar su uključeni i naši dragi gosti kazalište „Virko“ iz Šibenika i djeca Bjelovarskog kazališta. Barba Viško Fraňčević nam je to fotografirao, Đario Koprivnjak tiskao, Pivac platio i eto je pred vama.

Autori: Đamjan, Matija, Ante, Lucija, Ričo, Mia, Anđelija, Lea, Nikola, Josipa, Marijeta, Petar, Đžo, Ivona, Lara, Antonija, Čaja, Nika, Ana, Mia, Vaša, Tea, Darija, Loretta, Lucija, Frančka, Dea, Klara, Lola, Kosta Kai, Josipa, Ivan, Loris, Nikol, Cvita, Zlata, Berti, Martina, Magdalena, Bartol, Lucija, Zvonimir, Fabijan, Đamir, Lara, Kristijan, Ante, Ivana, Korana, Stefan, Petra, Maja, Maria, Eliša, Matija, Zara, Noemi, Faris, Katarina, Čaja, Marta, Tara, Mia, Tia, Nicola, Kristina, Tomislav, Lorena, Petar, Trin, Kike, Karla, Ivona, Raja, Đominik, Filip, Tita, Roko, Antonija, Matea, Ana, Maja, Marija.....

Prijatelji festivala: Grad Stari Grad, TZ Starog Grada, Županija Splitsko-Đalmatinska, Čazmatraš, Volat, Helios, Pivac, Slobodna Dalmacija, Radio Dalmacija, Konobalerija Perun, Koprivograf, Predikat, Viško Fraňčević, Bare Terzić, mame Marija, Ana, Tarita i još mnoge mame, tate, nene, nohoti...

Urednik: Kristijan Ugrina

Tisk: Kopriva-graf

Izdavač: Udruga Mali grad Faros

Za izdavača: Kristijan Ugrina

Pokrovitelj slikovnice:

CIP - Katalogizacija u publikaciji

SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

UDK 821.163.42-053.2-2

HOBOTNICA Sunčica / <autor: Đamjan ...> <et al.>;

urednik Kristijan Ugrina.

- Stari Grad : Udruga Mali grad Faros, 2010. ; Om. nasm.

ISBN 978-953-56321-0-8

1. Ugrina, Kristijan

130803012

